

Publicerad 2005-06-30 09:41 av Marianne Kotilainen

Att kunna ta det lugnt...

Mona-Lisa

Mona-Lisa varför stirrar du så?

Är det kanske något vackert du tittar på?

Eller går du och bär på en hemlighet?

Någonting underbart som ingen annan vet?

Eller är det dina drömmars prins du ser?

Är det därför du så underligt ler?

Eller du kanske bara vill ha lite lugn och ro.

Att du helt enkelt vill sitta där och glo.

Sitta där lugnt och drömma dig bort.

Att du bara kan! När livet är så kort!

Kortare än du nånsin kommer att fatta.

Här gäller det att inte såsa och dratta.

Här gäller det att stressa och skynda sig fram!

För snart slår dörren igen med ett fasligt slam!

Här gäller det att slita sin kropp halvt ihjäl!

Jobba dygnet runt och glömma sin själ!

Hur kan du då så stillsamt sitta och drömma?

När vi andra i vårt stressliv oss måste gömma.

Gömma oss för varandra för tiden är så kort!

Ingen tid att sitta och drömma oss bort.

Snart hamnar vi på \"hemmet\", jo då, ett tu tre.

Då får vi utsikt mot skogen,

den som vi aldrig hann se.

Då får vi nog besök av alla våra vänner.

Eller utav någon annan som vi kanske känner.

För visst finns väl då tid att hälsa på oss kära.

Tid till lite ledighet och träffa alla nära.

Dricka lite kaffe eller kanske sjunga en visa.

Men oj!

Då måste vi ju ta det lugnt som du Mona-Lisa!

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Marianne Kotilainen med Poeter.se id #3618 innehar upphovsrätten